

Tân Mạn

“Lâm Viên Khung Trời Thương Nhớ” trong Đêm Tri Ân

Nguyễn Hồ Diễm Anh K17/2

Vậy là tới nay tôi phải ra mắt hoạt cảnh rồi. Bây giờ đã hơn hai giờ chiều cùng ngày thứ Bảy, vậy mà tôi vẫn chưa có thì giờ tập dợt gì được với các anh chị em cả. Cứ nghĩ đến là tim của tôi lại đập thành thịch vì lo. Kịch bản chi tiết và phân vai đã viết, gởi ra cho các anh chị em cũng cả tháng rồi, gồm bốn cảnh. Mỗi cảnh sẽ trình bày một sự kiện quan trọng gắn liền với mỗi bộ quân phục trong cuộc đời của mỗi sinh viên sĩ quan TVBQGVN, mà tôi chắc là các cha, chú bác, của tôi sẽ không bao giờ quên được.

1- Nhập trường hành xác/ Tám tuần sơ khởi: dân sự trở thành Tân Khóa Sinh (TKS).

2- Lễ trao nón, găng tay, thắt lưng truyền thống/ Lễ gắn Alpha: TKS trở thành SVSQ.

3- Đạo phỏ: SVSQ.

4- Lễ Mãn Khoá: SVSQ trở thành Tân Sĩ Quan với cấp bậc Thiếu Úy.

Phải nói chưa khi nào tôi lại gặp nhiều trục trặc như kỳ này. Vị trí màn hình cho Slide Show không được như ý. Quân phục hỏi mượn các chú, bác cũng gặp rắc rối. Đại lễ mùa Hè dành cho cảnh bốn “Lễ mãn khoá” không tài nào mượn được dù đã gọi hỏi mượn các chú từ Nam ra Bắc. Thôi, tôi đành phải dùng Plan B, vì chỉ có một mình chú Duyên, K30, có bộ quân phục độc nhất này mà thôi.

Tội nghiệp cho Plan A trong kịch bản của tôi. Tôi tiếc hùi hụi cho cảnh bốn - Lễ Mãn Khóa - của mình. Không tiếc làm sao được, khi phân vai, tôi cũng đã ưu ái chọn những anh có chiều cao 5'7" trở lên (trên 1.70m), để khi mặc đại lễ mùa Hè oai cho được bằng các cha, chú, bác của mình ngày nào. Ngày nhập trường tròn, óm, cao, thấp thế nào tôi cũng tuyển, nhưng khi ra trường qua tôi luyện rồi thì phải rắn chắc oai phong. Vì thế, nên việc tuyển lựa phân vai cũng có phần kỹ lưỡng hơn một chút. Cảnh bốn là cảnh cuối mình họa Lễ tốt nghiệp /

Mãn khóa *Cô Diễm Anh đang hãnh diện đứng trước hiệu kỳ của TTNDH.*

trang trọng và oai nghiêm biết chừng nào. Không có những bộ quân phục này, diễn không ra thì tôi sẽ bị là rầy, khổ lắm.

Thôi “lực bất tòng tâm” đành có Plan B để các anh em mặc những quân phục khác làm nền cho chú Duyên K30 vậy. Tôi gọi, cũng như nhắn tin, và gửi kịch bản cho chú Duyên, K30 những ngày trước ĐH, để nhờ chú đảm đương vai diễn quan trọng này. Chú không những vui vẻ nhận lời còn rôm rả kể chuyện Võ Bị cho nghe. Hai chú cháu zoom in and out những tấm hình để xem thế quỳ, dáng đứng, cách để cung, kiếm, nón thế nào cho đúng quy cách.

Nói chuyện về hình ảnh thì tôi không thể không nhắc đến chú Vương Tín Nghĩa, K29. Không ngờ chỉ có ý định gọi chú để xin hình không thôi thì lại được chú kể chuyện cho nghe

đòi sinh viên của các chú từ khi nhập trường đến khi mất nước. Hình chú gởi cho với những chú thích hóm hỉnh làm tôi vừa xem hình, vừa đọc chú thích, vừa cười rúc rích. Tôi muốn có một slideshow làm nền cho hoạt cảnh. Những hình ảnh của cha, chú, bác của chúng tôi ngày xưa, trong slideshow quyện vào hình ảnh của chúng tôi bây giờ, sẽ gọi lại cho cha, chú, bác một khung trời Lâm Viên thương nhớ ngày nào.

Một vài tấm hình của chú Nghĩa K29 gởi cho tôi có lời chú thích, như:

- *Mấy ông CB/TKS nói rằng vào trường VB là sẽ có quân áo “đẹp hơn” nên phải bị bỏ, lăn, lét, nhúng sinh để sau đó máy bộ đồ “vía” này sẽ “gửi gió cho mây ngàn bay”.*

- *Bắt chào tay trình diện cho đúng cách, cộng thêm phải hét to xưng danh tánh của mình. Dường như, “Mấy ông cán bộ này bị lãng tai” vì ứng viên xưng danh muốn bẻ tiếng, bẻ phôi nhưng mấy ông vẫn lắc đầu than xưng danh nhỏ, tiếng yếu như tiếng con gái, không nghe được gì hết. Xưng danh lại”*

- *Có người lúc đó đã ca, “Tôi đã làm khi mang thân vào đây.”*

Đối với quân phục SVSQ Cán Bộ Tân Khóa Sinh (CB/TKS) và đồ tác chiến TKS thì hai tuần trước đại hội mới biết là không có chú, bác nào ở Nam CA hay Texas có cả. Tôi lại phải kêu cứu vị cứu tinh của TTNDH - chú Lại Đức Hùng, K24. Nghe tôi cầu cứu, chú sốt sắng giúp liền. Không những mượn được quân phục, nón nhựa cho CB/TKS chú còn lụi hụi đi tìm mua 3 bộ tác chiến cho TKS, ống nước nhựa PC về làm baton với những gạch đỏ cho đúng chức vụ của CB/TKS nữa. Quân phục này chú gói ghém cẩn thận, viết rõ tên người nhận là tôi cùng với một trang có những lời đối thoại mà ngày xưa các CB/TKS hay nói để phạt TKS gởi về theo xe đồ Hoàng cho tôi.

Vẫn chưa hết, một TTNDH, trong vai TKS, phút cuối không về dự đại hội được, khiến tôi lại phải tuyển mộ TKS tại

chỗ cùng ngày. Dan, con trai chú Thiệu Minh - K26, đã mau mắn nhận vai này làm tôi đây cũng thấy nhẹ nhõm phần nào. Ngoài ra, những bộ quân phục khác được các chú, bác hứa sẽ mang đến cho mượn khoảng năm giờ chiều cùng ngày.

Cuối cùng tôi cũng có được một tiếng đồng hồ để ưu tiên tập cho cảnh một và cảnh ba vì hai cảnh này cần sự có mặt của tất cả các anh chị em. Cảnh bốn đã yên tâm vì đã có Chú

Mũ nhựa, alpha năm thứ tư SVSQ, gậy chỉ huy của SVSQ cán bộ đại đội trưởng,...

Duyên K30. Riêng cảnh hai, vai của Quốc Vinh K24/2 và anh Võ Hải K17/2 được dợt tại nhà hàng trước giờ mở màn chỉ có một tiếng.

Tương mọi trắc trở đã qua nào ngờ đó chỉ là màn dạo đầu.

Vì có sự thay đổi phân vai vào phút cuối, hai TKS của tôi không tài nào mặc vừa bộ đồ tác chiến đã mua sẵn dựa trên số đo của các anh trước. Quần thì kéo lên được nửa chừng; áo cài chỉ được từ một đến hai khuy cho dù đã dùng hết sức bình sinh để thóp bụng lại. Có ba bộ quân phục các chú cho mượn nhưng lại không có cầu vai, dây biểu chương, cà vạt. Mặc dù đã gọi trước số đo của các anh, em khi mượn quân phục từ các chú, em Alex, K 26/2 không mặc vừa được bộ đồ của các chú cả. Tội nghiệp Alex, mặt tiu nghỉu sau khi thử đồ.

Tôi lạnh người, quân phục không đầy đủ như vậy thì làm sao bây giờ. Cứ nghĩ đến công mình đã bỏ ra cho tiết mục này mà bây giờ không trình diễn được khiến nước mắt của tôi cứ tự trào ra. Tôi là một đứa mót ướm mà. Thấy vẻ mặt lo lắng đến tội nghiệp của tôi, Nhật Khai - K20/2, chạy đến an ủi và bảo tôi cần em làm điều gì. Hai chị em quyết định gì thì gì cũng nhất định không bỏ tiết mục này. Nhật Khai và tôi làm chuyện gì cũng hiểu và ăn ý nhau. Tôi luôn có em để bàn thảo những suy nghĩ lo lắng của mình.

- “Câu giờ dùm chị với các tiết mục khác. Khi nào sẵn sàng chị sẽ cho hay.”

Hít một hơi thật dài để lấy lại tinh thần, đầu tôi đang quay như chong chóng để tìm giải pháp. Ba Dục của tôi. Đứng rồi! Về lại cái “nóc” của mình. Tôi chạy vội đến bàn của ba Dục tôi.

- “Ba cho con mượn áo quân phục của ba nghe, vì quân phục cho tiết mục của con bị thiếu rồi.”

Chỉ nghe và nhìn cái mặt của tôi, ba Dục tôi đã không ngừng ngại cười áo, cười nón, và cười luôn cả cà vạt đưa cho tôi tại chỗ. Là người lúc nào áo quần, quân phục cũng chỉnh tề khi đi dự lễ tiệc. Tôi nghe Me tôi kể rằng một số bác thấy ba Dục của tôi chỉ mặc áo sơ mi trắng thì ngạc nhiên thắc mắc hỏi. Ba Dục tôi cười hề hà:

- “Bị bọn nhỏ lột hết rồi.”

Trước...

Sau...

Người thứ hai tôi chạy đến là bác Nguyễn Văn Lân, K17 - cũng là người nhà K17. Nghe tôi hỏi mượn bộ đồ bác đang mặc, bác cũng như ba Dục của tôi đồng ý liền.

- “Được rồi con gái, bác sẽ nói Lorie (con gái bác) mang đồ cho bác thay liền.”

Trước...

Sau...

Thương ơi là thương Ba và Bác. Nhờ có Ba và Bác mà phần hoạt cảnh của con được “trình làng”. Anh Lâm, K6/2, người mặc quân phục của Bác Lâm, K17, khi xuất hiện trên sân khấu, trên ngực lấp lánh Bảo Quốc Huân chương của bác. Thì ra vì gấp gáp cởi đồ cho chúng tôi mượn tại chỗ, bác cũng không kịp tháo huy chương của mình ra. Tôi loáng thoáng nghe từ phía khán giả:

–“SVSQ chưa chi đã có huy chương rồi kìa.”

Tiết mục hoạt cảnh không mấy gì được hoàn hảo như mong muốn, nhưng nhìn các anh chị em TTNDH với vẻ mặt rạng rỡ, kiêu hãnh trong vai của mình và những ánh mắt long lanh, những nụ cười của các bác các chú khi theo dõi tiết mục, tôi thấy mình như được thắng lớn. Các anh chị em TTNDH hội tụ về từ khắp mọi nơi, người đến trước kẻ đến sau, thời gian eo hẹp chỉ có vồn vện một tiếng đồng hồ để tập dợt. Điều tôi nghiệm ra là anh chị em TTNDH của chúng tôi khi đồng lòng và đoàn kết trong tình thân như vậy thì chuyện gì chúng tôi cũng có thể làm được.

Cũng nhờ làm hoạt cảnh này mà tôi có cơ hội tìm hiểu sâu

hơn về cuộc đời của các SVSQ/ TVBQGVN. Tôi thấm thía vì sao mà cha, chú, bác của tôi lại gắn bó thân thiết, đùm bọc với nhau trên chiến trận, trong lao tù, những ngày tháng cơ cực khi ra tù hay những ngày chân ướt chân ráo nơi xứ người... suốt 7 thập niên qua.

Riêng tôi sẽ không quên được những ánh mắt, nụ cười, những lời nhắc tuồng “nhảy xôm, nhảy xôm” khi CB/ TKS ra lệnh “thụt dầu” khiến không TKS nào hiểu cả, hay những lời trầm trồ “Lễ Gấn Alpha kia”, cũng như tiếng vỗ tay và đồng hát “Xuất Quân” của các chú, bác. Những lo lắng dường như đã tan biến tự lúc nào dành chỗ cho cảm giác lâng lâng vui khó tả.

Khi những vị quan khách cuối cùng của Đêm Tri Ân Gia Đình Võ Bị đã lần lượt ra về, anh chị em tôi vẫn còn nấn ná ở lại để thu dọn “chiến trường”. Cùng ở lại với chúng tôi có cô chú Duyên, K30. Chúng tôi hè nhau chọc chú Duyên K30:

- “Chú ơi, hôm nay chú oai nhất nha. Không những được tốt nghiệp gắn lon thiếu úy mà còn được làm thủ khoa bản tên đi bốn phương nữa.”

Chú cười sáng khoái trả lời:

- “Mấy con thấy đó, tốt nghiệp TVBQGVN đâu có dễ. Khi vô thì đông, trẻ trung như các con, nhưng khi ra trường chỉ còn có mình chú, mà đầu đã hai thứ tóc.”

Chú cháu cùng cười nắc nẻ.

Riêng Quốc Vinh, K24/2 thì đến giờ này vẫn chưa chịu thay ra bộ quân phục dạo phố mùa Đông. Có lẽ Vinh quyến luyến với bộ quân phục đang mặc trên người không những chỉ vì được mấy cô khách tham dự xinh xắn đòi chụp hình chung, mà còn như cảm thấy sự hiện diện của ba Quốc Vinh bên mình. Người coi vậy mà tình cảm lắm. Nước mắt ngấn dài khi nghe lời tâm tình của Nhật Khai và lời tri ân đến quý thân phụ mẫu. Quốc Vinh tự khai:

- “Quốc Vinh cũng tress out quá chừng luôn, Diễm Anh. Thường ngày Quốc Vinh đọc qua cái gì một lần là nhớ liền. Vậy mà hôm nay, đọc tới đọc lui biết bao nhiêu lần mới mấy thuộc được câu nói trong lễ trao nón, thất lung, và găng tay truyền thống.” Cuối cùng thì mọi người cũng phải ra về. Từ cửa nhà hàng đến chỗ đậu xe chỉ hơn chục thước mà chúng tôi phải mất đến nửa giờ, vì vừa đi vừa con kà con kê chuyện gẫu xôn xao.

Cái se se lạnh về đêm của Nam Cali nhắc nhở cái bụng đói meo của tôi, đang lên tiếng rên rỉ. Từ chiều đến giờ lo chuyện này chuyện kia và vui quá đâu thiết gì đến việc ăn uống. Tiếng ai đó léo nhéo:

- “Ghé quán cháo đêm ở Garden Grove nghe, các anh chị.” Té ra đâu chỉ có một mình tôi.

TIỂU ĐOÀN 3 NHẢY DÙ tại NGOK WAN (CHIẾN DỊCH KHAM ZEI 180)

Tổ Quyên, K16

Chân thành cảm tạ:

Giáo sư Jay Veith và Tiến sĩ Nguyễn Đức Phương đã cung cấp bản đồ khu vực Dakto.

Các chiến hữu đã trực tiếp gặp, hoặc qua điện thoại và điện thư tường thuật thêm nhiều chi tiết quý báu, để tôi có thể kể lại diễn biến của trận đánh này:

Trung Tá Phạm Kim Bằng, Tiểu đoàn trưởng TĐ16 ND.

Trung Tá Bùi Đức Lạc, Cựu Tiểu đoàn trưởng TĐ1/ PBNĐ

Thiếu Tá Ngô Tùng Châu, Tiểu đoàn trưởng TĐIND.

Đại Úy Nguyễn Cẩm Mậu, SQ Phụ Tá Hành Quân cho Đại Tá Nguyễn Mạnh Tường, Tiểu Khu Phó Bình Định.

Xin độc giả cùng tôi thấp một nén tâm hương tưởng niệm những quân nhân Nhảy Dù và của các quân, binh chủng khác đã hy sinh xương máu cho đất nước tại đây.

(Tiếp theo)

Lần này đứng tại hồ cá nhân tôi thấy cả người chao đảo như đang đứng trên tàu Hải Quân, khi sóng nhồi. Đã nhiều lần khi B52 thả gần vị trí đóng quân, tôi cũng có cảm giác tương tự như vậy. Lần này không phải là

B52 mà chỉ là bom tọa độ (Sky-Spot). Song, tôi nghĩ chắc là loại bom nặng lắm và thả tương đối gần hơn nên mới ghê gớm như vậy. Con động đất này kéo dài độ khoảng 20 phút rồi sau đó là im lặng tuyệt đối ở phía trước tuyến.

Tôi vừa gọi máy hỏi các trung đội xem có anh em nào bị hề hấn gì không thì Trung Sĩ Nhất Nguyễn Văn Thê, Trung Đội Phó Trung Đội 3/34 cho biết trước tuyến của con cái anh khoảng 30m đã nhìn thấy một số xác chết VC. Chưa kịp ra lệnh thì Th/Tá Cần đã cho lệnh tôi dẫn ĐĐ34 cùng với ĐĐ32 của Tr/Úy Châu tiến nhanh lên đỉnh 1416. Hai ĐĐ 31 và 33 sẽ lo thu dọn trận địa. Ông nói,

- “Anh phải lợi dụng lúc chúng chưa lại hồn mà nhanh chóng ngồi lên ngay mục tiêu cho tôi.”

Hai ĐĐ 32 và 34 dàn hàng ngang tiến lên phía trước. Mùi thuốc súng và bom đạn còn nồng nặc trong không khí, cây cối gãy đổ ngổn ngang, xác VC nằm la liệt mọi chỗ, súng ống vương vãi khắp nơi.

Trên đường tiến của ĐĐ34 chỉ thấy xác VC nằm rải rác từng chùm gần mấy gốc cây lớn đã bị bom đốn gãy còn phía ĐĐ 32 thì vẫn còn một số VC sống sót sau trận bom vừa qua nổ súng chống trả song bị tiêu diệt ngay. Đang chạy lên mục tiêu phía trên cao, một binh sĩ Trung Đội 2/34 vừa xà xuống bên một hố bom, định nhặt khẩu B40 và mấy khẩu AK47 bên mấy xác VC nằm tại đó, thì phải vội ngừng tay khi nghe Chuẩn Úy Mậu hét lên,

- “Bỏ đấy, tiến nhanh lên. Bộ muốn chết hay sao mà còn ham lượm súng.”

Qua đoạn rừng cây cối ngã nghiêng lộn xộn này thì tới một đoạn tương đối trống trải hơn. Từ đó nhìn lên, tôi đã nhận ra mấy gò đất tại đó buổi trưa hôm qua ĐĐ tôi đã bị mấy cây thương liên chặn lại không tiến lên được. Tôi cho ĐĐ xung phong. Trong tiếng hò hét vang dội núi đồi buổi sáng, các anh em Nhảy Dù vừa bắn vừa chạy lên đồi.

Tr/Úy Châu, ĐĐT/ĐĐ32, còn “ngầu” hơn, tay trái anh giữ nón sắt, miệng ngậm còi thổi liên hồi, còn tay phải thì đang chỉ trở ngoắc con cái lia lịa. Một vài loạt AK47 phía trên lẻ tẻ đáp lễ rồi sau vài tiếng nổ của M79 và mấy tràng M16 thì tất cả im bật.

Khoảng 10 phút sau, tiếng Chuẩn Úy Mậu vui mừng gọi tôi trong máy vang vang,

- “Đích thân, tôi ngồi lên hầm chỉ huy của nó rồi.”

Lúc đó, tôi cũng vừa chạy lên đến khu đất bằng phẳng trên đỉnh. Lúc đó là 07:30g. Các anh em Nhảy Dù của 2 ĐĐ đang lục soát khắp khu vực trên đỉnh.

Trước mặt tôi là một chiếc hầm khá to nằm ngay cạnh một gốc cây lớn, cây lá ngụy trang đã bị bom đạn thổi bay hết để lộ ra miệng hầm. Tại hầm này, con cái của Chuẩn Úy Mậu đã lôi ra được 2 tên VC còn sống song mặt mày xanh lợt. Một tên chắc bị hơi bom ép nên một bên tai máu vẫn đang rỉ ra. Qua cung từ, hai tên VC này cho biết chúng thuộc TĐ5/ Trung Đoàn24/ SĐ10. TĐ chúng mờ sáng nay kéo xuống tấn công lính dù ở dưới. Trên này chỉ còn hơn 1 B¹ nằm lại và phần lớn bị chết và bị thương trong trận bom sáng nay. Sau khi cho lệnh 2 ĐĐ 32 và 34 bung con cái ra kiểm soát các sườn đồi của khu vực mục tiêu, tôi gọi máy báo kết quả cho Th/Tá Cần.

Từ đầu máy, ông Cần hỏi tôi là có chắc chắn đã ngồi trên hột lạc 1416 không? Ông muốn tôi xác nhận lại trước khi ông báo cho Chiến Đoàn. Sau câu trả lời quả quyết của tôi, ông vui mừng gọi và nói chuyện với Tr/Tá Nam. Sau đó ông cho biết là ĐĐ 33 sẽ lo thu dọn chiến trường khu vực quanh TĐ và ĐĐ31 sẽ lo thu dọn chiến lợi phẩm dọc theo đường tiến quân sáng nay của 2 Đại Đội 32 và 34. Còn ông và toàn bộ TĐ còn lại sẽ kéo lên chỗ tôi.

---

1   b: cấp trung đội [VC dùng các mẫu tự a, b, c, D, E, hay Q, và F để chỉ các đơn vị của chúng từ cấp tiểu đội đến cấp sư đoàn] Từ TĐ trở lên mẫu tự viết chữ in lớn.

Bình Nhất Hoàng lại đưa ông liên hợp của máy PRC25 cho tôi và nói,

- “Tr/Tá Chiến Đoàn Trưởng muốn gặp đích thân.”

Giọng ông Nam ở đầu máy rất vui. Ông hỏi tôi mấy câu về trận đánh và sau đó cho tôi biết là Tướng Vĩnh Lộc, Tư lệnh QĐ2, rất vui khi nhận được báo cáo là TĐ3 ND đã chiếm được mục tiêu. Tướng Vĩnh Lộc cho ông Nam biết là sẽ dẫn 1 phái đoàn báo chí đến quan sát trận địa. Do đó, ông Nam cho lệnh tôi phải chuẩn bị một bãi đáp (L.Z) đủ chỗ cho ít ra là 3 tới 4 trực thăng đậu.

Tôi cho biết là hiện giờ tôi thấy chỉ có 1 bãi đáp nhỏ đủ chỗ cho một chiếc trực thăng xuống đây thôi. Muốn có bãi đáp lớn hơn thì phải cho trung đội Công Binh đi theo chiến đoàn xuống đây thanh toán một số cây cao gần bãi đáp này. Tr/Tá Nam nói ông sẽ xuống 1416 ngay với toán Công Binh Nhảy Dù.

Lúc đó, từ phía Tân Cảnh chiếc L19 hôm qua lại bay tới. Lần này viên phi công bay sà ngang đỉnh Ngok Wan và kéo theo một làn khói vàng. Giọng nói trong loa cất lên vui vẻ,

- “Chào mừng các bạn mũ đỏ đã chiếm được mục tiêu”.

Các anh em quân nhân TĐ3 ND cảm thấy như khỏe khoắn lại sau khi nghe những lời chúc mừng trên.

Khoảng gần 09:00g thì chiếc trực thăng chỉ huy (C&C: Command&Control) của Tr/Tá Nam đáp. Th/Tá Cần ra đón ông Nam. Trong khi toán Công Binh ra ngắm nghĩa mấy cây lớn quanh khu vực dự trừ làm LZ thì Tr/Tá Nam đến hỏi chuyện 2 tù binh ĐĐ34 bắt được khi lên đây. SQ Ban 2 Chiến Đoàn thì xuống hỏi mấy tên VC bị thương nặng đang được ĐĐ 33 khiêng lên.

Ông Nam nhìn quanh khu vực và ra xem hệ thống hầm hố và giao thông hào của địch ở đây. Phần lớn các hầm đều có mái che bằng thân cây lớn và đều đào theo kiểu **hầm éch** (VC

khoét một khoảng lõm phía dưới mặt đất và sâu rộng đủ để ngồi khom mình bên trong). Nhìn gần hai chục xác VC quanh khu vực, ông quay sang hỏi ông Cần điều gì đó. Rồi tôi thấy ông Cần gọi Tr/Úy Lê Hồng lại ra lệnh.

Sau đó tôi thấy đa số quân nhân 2 Đại Đội 31 và 33 lại đi xuống khu vực TĐ đóng quân hồi đêm. Nửa giờ sau, họ lễ mễ khiêng các xác chết của VC lên trên đỉnh. Tr/Úy Hồng ra lệnh cho các toán này đặt các xác chết vào các hố chiến đấu và giao thông hào của địch chung quanh đỉnh 1416. Tuy đã tham dự nhiều trận lớn song tôi chưa từng thấy cảnh tượng này vì số địch thương vong quá nhiều. Anh em binh sĩ ĐĐ 30 thì đang hì hục ôm gom đám vũ khí tịch thu được ra xếp thành từng đống lớn gần căn hầm chỉ huy ở gần đỉnh đồi.

Anh Hồng cho biết là hai Đại Đội 31 và 33 báo cáo với anh là họ đếm được tổng cộng 390 xác, số súng còn nguyên vẹn chưa bị cháy hay gãy là 94 súng đủ loại. Số súng bị cháy, queo hay gãy nòng hoặc hư hại các cơ phận khác cũng hơn 30 khẩu kể cả khẩu phòng không 12mm7 và 2 khẩu súng cối 82mm.

Khoảng 10:00g thì toán Công Binh báo đã hoàn tất bãi đáp trực thăng. Trong khi đứng xem khu LZ, ông Nam thấy một giò lan rừng còn dính ở một chạc cây đổ gần đó, ông bảo Công Binh ra tách giò hoa lan mang lại cho ông. Nhìn đồng hồ tay ông quay lại tôi bảo:

- “Lát nữa khi Tướng Vĩnh Lộc tới thì Th/Tá Cần sẽ cùng với ông dẫn ông Lộc đi coi khu vực này, và liệu mà trả lời báo chí về những khó khăn ĐĐ tôi cũng như các ĐĐ khác gặp, khi phải tấn công một lực lượng địch có hỏa lực mạnh và hầm hố kiên cố chỉ với phương tiện hỏa lực yểm trợ ít ỏi của ta nếu đem so với quân đội Hoa Kỳ khi họ lâm chiến. Còn giò hoa lan này tôi giao cho anh, để anh đại diện đơn vị tặng ông Lộc làm kỷ niệm về trận đánh này. Ông Lộc thích cây kiểng lắm, nhất là loại lan rừng này.”

Khoảng gần 11:00g, tôi thấy Đại Úy Andrews, cố vấn

trưởng TĐ, nghe máy PRC25 rồi bảo Tr/Úy Taylor cùng anh lính Nhảy Dù mang máy truyền tin cho cố vấn chạy ra bãi đáp trực thăng (LZ).

Một lúc sau tôi thấy một đoàn trực thăng bay đến. Máy chiếc trực thăng võ trang của Mỹ lượn vòng vòng quanh đỉnh núi rồi bất thần hai chiếc UH-1D đáp xuống LZ. Một toán lính Mỹ nhảy xuống rồi bố trí ngay tại các sườn đồi gần LZ. Đang ngạc nhiên vì thấy hơi kỳ lạ thì tôi thấy 1 chiếc trực thăng Mỹ có gắn mấy ngôi sao ở bên sườn trực thăng đáp xuống và một vị Tướng Mỹ cao lớn bước xuống cùng với Tướng Vĩnh Lộc. Tiếp theo trực thăng này là 2 chiếc trực thăng khác của phái đoàn báo chí Việt Mỹ nối đuôi đáp xuống bãi.

Tôi không biết là vị tướng Hoa Kỳ nào, vì không thấy ông Cẩn hay ông Nam cho biết gì, nên khi thấy Chuẩn Úy Mậu đứng gờ tay chào 2 vị tướng Việt và Mỹ đi ngang chỗ anh, tôi chờ họ đi gần đến chỗ Trung tá Nam và ông Cẩn đang đứng chờ đón tôi mới dùng máy gọi Chuẩn Úy Mậu. Chưa kịp hỏi gì thì Chuẩn Úy Mậu đã nói giọng kinh ngạc,

- “Tướng Mỹ 4 sao, đích thân. Tôi đọc thấy chữ Abrams trên phía nắp túi áo ông ấy.”

Tôi chột hiệu, thì ra là ông Lộc đi cùng với Đại tướng Creighton Abrams, Tư Lệnh Phó lực lượng Hoa Kỳ tại VN. (Tướng Abrams tới VN từ tháng 5/1967.)

Trong khi, Tr/Tá Nam, ông Cẩn và Đ/U Andrews dẫn Tướng Vĩnh Lộc và Tướng Abrams đi xem đồng vũ khí TĐ tịch thu được thì đám báo chí chạy loanh quanh tìm vị trí để chụp hình và quay phim. Họ hỏi han mấy người tù binh và thương binh VC cùng một số quân nhân Nhảy Dù đang bố trí tại sườn đồi. Họ chụp nhiều hình và quay phim rất lâu căn hầm đặt súng phòng không và mấy hố cùng giao thông hào trong đó ngổn ngang xác VC. Cũng may là báo chí chỉ hỏi chuyện mấy người lính và HSQ. Chỉ tội cho Tr/Úy Lê Hồng lúc đó đang vung tay, múa chân để vừa diễn tả, vừa chỉ trỏ xung quanh nhằm trả lời

giới truyền thông về diễn tiến trận đánh.

Tướng Abrams lên trực thăng rời Ngok Wan lúc 11:30g.

Sau khi tiễn chân Tướng Abrams, ông Vĩnh Lộc quay lại nói với anh em Nhảy Dù đứng gần LZ là ông cũng như thượng cấp rất hài lòng và hãnh diện vì chiến tích này của TĐ3 ND. Ông nói,

- Nhân danh Tư Lệnh /QĐ2 tôi đặt tên cho đỉnh Ngok Wan này là **Đồi Mũ Đổ**.

Một đơn vị ND đang chuyển quân tới mặt trận.

Lợi dụng lúc này, tôi tiến lại gần chào ông và đại diện TĐ tặng ông giò lan rừng. Ông cười và rất “Tây” bắt tay cảm ơn tôi. Sau đó, ông lên chiếc trực thăng của ông rời đám trực thăng cất cánh, lúc đó cũng khoảng 12:00g.

Tr/Tá Nam giờ bản đồ và chỉ thị điều gì đó cho ông Cần rời sau đó ít phút cũng lên trực thăng

bay đi.

Th/Tá Cần vẫy tôi lại rồi bảo tôi cho 2 trung đội tiến lên cao điểm 1469m (141- 308) để liên lạc với TĐ3/42(-) cùng TĐ 23/BĐQ đang nằm tại đây. Dùng tần số liên lạc với đơn vị bạn, tôi gọi cho TĐ3/42. Th/Tá Mã Văn Nông, TĐT/TĐ3/42 cho biết sẽ cho một trung đội xuống lưng chừng núi đón đơn vị ND.

Tôi cho lệnh Chuẩn Úy Mậu dẫn 2 trung đội lên gặp đơn vị bạn tại 1469m. Chuẩn úy Mậu mặt mày hóc hác qua gần hai ngày thiếu ngủ chào tôi rồi dẫn quân đi. Tôi chỉ dặn anh phải cẩn thận vì chưa rõ tàn quân của TĐ5/Tr.Đ 24 VC sống sót sau trận bom sáng nay có chạy dạt đâu đó trên sườn đồi phía Đông

Nam Ngok Wan không.

Khoảng 1500g thì Chuẩn úy Mậu cho biết là đã tới vị trí đóng quân của 2 đơn vị này. Họ rất vui mừng khi thấy anh em mũ đỏ tới bắt tay họ sớm hơn dự liệu.

Khoảng 1530g thì ĐĐ 33 cho biết từ hướng Bắc Ngok Wan, ĐĐ24 của TĐ2 ND đang theo triền núi tiến lên. Toàn bộ TĐ2 ND lên hết đỉnh Ngok Wan lúc 16:30g.

Tôi rất vui khi gặp lại Tr/Uý Nguyễn Ngọc Khiêm, ĐĐT/ĐĐ22/TĐ2 ND, một người bạn rất thân và rất tếu của tôi từ thời chúng tôi còn học trung học Chu Văn An, ở Sài Gòn.

Đi loanh quanh một vòng ngo các giao thông hào của địch, Khiêm vẫy tay gọi tôi ra xem một khúc giao thông hào phía trước chỗ Khiêm đứng. Tới nơi tôi nhìn xuống thì thấy một tử thi VC nằm ngửa dưới đất, quần áo và thân thể bị cháy xém. Khiêm chỉ cho tôi nhìn phần hạ thể của xác chết và nói,

- “Mày coi, dữ dằn không? Chết rồi mà còn như vậy đó. Tao phải đặt tên cho thằng này là C... *chỉ thiên*.”

Tôi chỉ biết lắc đầu cười với tính tếu của ông bạn vàng.

Đến khoảng 1700g thì các đơn vị bạn trên cao điểm 1469m cũng theo Chuẩn Úy Mậu kéo xuống. Đêm đó, cả mấy đơn vị chia nhau trấn giữ đỉnh 1416. Cũng đêm đó, ông Cần cho tôi biết là các đơn vị của SĐ4 và Lữ đoàn 173ND Hoa Kỳ vẫn còn đang kịch chiến với VC từ suốt tuần qua, ở khu vực phía Nam liên tỉnh lộ 512.

Ông Cần còn nói là Tướng Vĩnh Lộc có cho Tr/Tá Nam và ông biết là lúc Chiến đoàn Dù VN được trực thăng vận đến chân Ngok Wan thì đám Nhảy Dù của LĐ173ND Hoa Kỳ cũng bắt đầu mở cuộc tấn công lên cao điểm **875m**. Song, TĐ2 của Lữ Đoàn này đã bị hỏa lực của các chốt chặn của

TĐ3/ 174² của Trung Đoàn 174 VC chặn đứng ở ngay sườn đồi. Mặc dầu được hỏa lực yểm trợ rất mãnh liệt của pháo binh và không quân của họ, song TĐ 2/173 vẫn không tiến thêm lên được. Cho đến giờ này, họ vẫn còn lo tổn thương và chờ thêm 1 TĐ của Lữ Đoàn 173 sẽ được trực thăng vận xuống tăng cường cho họ trước khi họ tiếp tục tấn công lên.

Ông Cần nói tiếp là ông Lộc rất khoái vì mình đánh 1 mục tiêu cao hơn (1416m) và yểm trợ hỏa lực của mình thua xa Mỹ mà mình lại chiếm xong trước Mỹ, như vậy thử hỏi Nhảy Dù của mình có ngon lành hơn Nhảy Dù Mỹ không. Ông Cần có vẻ thích thú về nhận định này của Tướng Vĩnh Lộc.

Ngày 20/11/67: 07:00g, các ĐĐT lên BCH/TĐ họp. Th/Tá Cần cho biết sáng nay sẽ có trực thăng đáp tại đỉnh Ngok Wan để bốc toàn bộ các đơn vị ở đây xuống vị trí Pháo Binh nằm gần cây cầu trên ngọn suối Dak Djrain (089- 344). Thứ tự được bốc là TĐ42/22(-), TĐ23 BĐQ, TĐ2 ND. TĐ3 ND lo bảo vệ bãi bốc và là đơn vị cuối cùng rời bỏ đỉnh 1416.

Tại bãi đáp này, TĐ3 ND sẽ được xa vận dọc theo Lộ 510 rồi theo QL14 về căn cứ 42 nghỉ dưỡng quân. TĐ2 ND sẽ cùng TĐ7 ND, đang nằm tại đây, tiếp tục hành quân tảo thanh khu vực phía đông con lộ dẫn về Tân Cảnh.

Lúc 09:00g, một đoàn trực thăng gần 20 chiếc UH-1D từ hướng Tân Cảnh bay tới và từng 4 chiếc một đáp xuống LZ để bốc các đơn vị. Tôi cùng Chuẩn Úy Mậu và Trung Đội 2 của Mậu lên đợt trực thăng chót rời Ngok Wan, trong khi mấy chiếc trực thăng võ trang (gun ship) bay vòng vòng trút hết đạn xuống khu vực quanh bãi bốc. Khi xuống gần tới khu vực tập trung, tôi đã thấy các pháo thủ của pháo đội B/ PBNĐ, dưới quyền Tr/Úy Bùi Đức Lạc, đang lo chuẩn bị xếp càn máy khẩu 105mm để móc vào GMC và di chuyển theo đoàn

---

2 “Từ Điện Biên Phủ tới Sài Gòn” Phạm Duy Dương, tr.292

xe (Tr/U Lạc tạm thay Tr/U Hà Minh Phương, đi phép gia đình).

Lúc đó khoảng hơn 11:00g. Tôi thấy Th/Tá Càn đang đứng nói chuyện với Th/Tá Lê văn Ngọc, TĐT/TĐ7 ND, tại ven một sườn đồi sát đường. Tôi lại chào Th/Tá Ngọc và được Th/Tá Càn cho biết là còn nhiều thì giờ vì đoàn xe hiện giờ đang ở Tân Cảnh đợi BĐQ và Địa phương quân lo mở đường và bố trí an ninh lộ trình cho đoàn xe. Đúng lúc ấy, tôi thấy Đ/Úy Lê Minh Ngọc, một người bạn cùng khoá hiện đang là TĐP/TĐ7ND, đi tới. Hai anh em bắt tay nhau hàn huyên một lúc rồi anh Ngọc (Ngọc Nga, TĐP) lại nói chuyện gì đó với Ngọc Long (TĐT). Tôi thấy Ngọc Long vừa dặn dò gì đó vừa lấy tay chỉ vào mấy điểm trên tấm bản đồ hành quân.

Chừng ít phút sau một chiếc trực thăng đáp xuống trên con lộ và Ngọc Long lên trực thăng vẫy tay chào mọi người rồi bay đi. Ông Càn lại gần tôi và cho biết vì chân ông Ngọc bị phong thấp nó hành mấy hôm nay rồi nên lộ bộ hết nổi phải rời vùng, giao TĐ7 ND cho TĐP chỉ huy đi nốt cuộc hành quân.

Trận phản phục kích tại Dak Rosa:

Lúc 13:00g đoàn xe tới và loay hoay quay đầu xe cũng gần cả nửa tiếng đồng hồ. Chờ đám xe của pháo đội nhập vào đoàn quân xa theo thứ tự mà BCH/TĐ đã sắp xếp. Các ĐĐT bắt đầu cho ĐĐ của mình lên xe theo thứ tự là ĐĐ 34, 33, BCH/TĐ, 30, Pháo đội 105mm, ĐĐ32, rồi bao chốt là ĐĐ 31.

Mặc dù đoạn đường từ đây về Tân Cảnh dài chưa tới 16km và dọc đường có lực lượng ĐPQ/ Dakto bố trí giữ đường, song như thường lệ các vị ĐĐT đều cho lệnh các xe của mình mỗi xe đều phải cất đặt mấy quân nhân chia nhau quan sát phía trước, cũng như phía sau, và hai bên đường để báo động cho người trưởng xa biết ngay, khi có những tình cảnh bất thường xảy ra ,như không nhìn thấy xe sau bám theo xe mình, hoặc xuất hiện những toán người khả nghi ở xa hai bên con đường.

Trong lúc TĐ3 ND đang lên xe thì 2 TĐ 2 và 7 ND cũng bắt đầu tiến quân trên các triền đồi của dãy núi Ngok Kosoe 936m (088- 327) ở phía Đông Nam con đường. Thấy xe chưa chịu lăn bánh, tôi hỏi Tr/Úy Hồng thì được anh cho biết là đoàn xe còn chờ phi cơ quan sát L19 lên bao vùng. Sốt ruột và thấy đoạn đường không dài lắm, lại thêm có 2 TĐ ND đang tiến quân ở phía trái con lộ, là khu vực có khả năng địch còn lăn khuất, tôi nói với Th/Tá Cần là cứ ra lệnh cho trưởng xa cho đoàn xe chạy không cần chờ L19 lên vùng.

Đoàn xe bắt đầu lăn bánh lúc gần 14:00g trên con Lộ 510, mặt đường trải nhựa chạy ngoằn ngoèo uốn lượn giữa các triền đồi dọc hai bên con đường. Các triền đồi ở đây đều thoải thoải ở phần gần đường rồi cao độ tăng dần dần đến các chỏm cao ở cách đường khoảng 300m, rồi tiếp nối đến các đỉnh núi cách xa đường cả hơn cây số. Trên mặt bằng của các đồi này là các bụi cây nhỏ xen lẫn cỏ tranh, rải rác đây đó có vài chòm cây cao.

Nhiều khúc đường đoàn xe như chạy giữa 2 vách đồi dựng đứng cách lề đường chừng 5m đến 10m. Ngồi cạnh người tài xế trên ghế trưởng xa của chiếc xe thứ 3 của đoàn xe, tôi lặng lẽ quan sát đoạn đường trải dài trước mặt. Trời còn nắng nên tầm nhìn rất xa, song có điều kỳ lạ là tôi không thấy bóng dáng của một anh lính ĐPQ nào xuất hiện hai bên lộ trình, như tôi thường thấy khi tôi đi trên các đoàn xe có lực lượng giữ đường tại các khu vực hành quân khác. Tôi thầm nghĩ có lẽ ở đây họ bố trí sâu hơn ở phía trong.

Xe chạy được độ 3km thì ở trước mặt phía bên trái đường cách chiếc xe đầu của ĐĐ34 khoảng 300m có một làn khói màu tím bốc lên. Chưa kịp gọi hỏi Chuẩn Úy Mậu ngồi trên chiếc xe đầu thì đã thấy anh Mậu hỏi tôi có đơn vị nào mới ném trái khói màu tím. Tôi trả lời là tôi sẽ liên lạc để hỏi song có lẽ là trái khói của toán gác đường ném.

Tôi gọi BCH/TĐ để thông báo việc này và nhờ TĐ gọi bên

ĐPQ xem có phải họ ném khói không? Ít phút sau Tr/Ủy Hồng cho tôi biết là TĐ không bắt liên lạc được với ĐPQ. Tuy vẫn nói máy song khi chiếc xe của tôi đi ngang vị trí đám khói tôi nhìn thấy ít phút trước đó, tôi chú ý nhìn thì tuyệt nhiên không thấy có ai ở gần đó cả. Trên một bụi cây nằm ven một khe của đường thông thủy giữa 2 triền đồi tôi vẫn còn thấy một vài sợi khói màu tím bay lơ lửng chưa tan hết.

Ít phút sau đoàn xe bắt đầu tăng tốc lực vì khúc đường đang dốc dốc ngay khi xe vượt qua Dak Kosa Peng (072- 321), một xóm của người Gia Rai khi xưa mà nay không còn ai cư ngụ. Cả xóm chỉ còn trơ trọi vài chiếc cột cháy nham nhở. Ngay trước mặt đoàn xe ngọn đồi 899m (069- 309) có hình dáng của một hạt đậu phộng nằm sừng sững án ngữ ngay cuối con dốc của đoạn đường uốn cong như một chữ U (064- 309).

Nhìn trên bản đồ thì qua khỏi khúc cong này chỉ cần đi thêm khoảng gần 3km là sẽ rẽ trái để vào QL14 và chạy thêm hơn 2km là tới quận Dak To. Khi xe tôi vượt khỏi đoạn cong này tôi bắt đầu liên lạc với các ĐĐ để kiểm soát xem họ có bám kịp đoàn xe không. Tất cả đều trả lời là xe họ bám kịp, chỉ trừ ĐĐ31 đi cuối đoàn xe trả lời tôi là họ vẫn bám sát xe của ĐĐ32 và họ còn nhìn thấy 2 xe cuối của pháo đội 105mm. Song, xe đầu của ĐĐ 32 không bám kịp xe Pháo Binh và còn cách xe Pháo Binh có lẽ khoảng 700m.

Lúc đó xe tôi đang bắt đầu lao nhanh vì nơi đây đoạn đường rất dốc và có lẽ vì bị các vách núi cao ở chung quanh cản các sóng của máy truyền tin mà liên lạc truyền tin khi đó lúc được lúc mất. Ngoài cổ lại nhìn phía sau, tôi thấy mấy chiếc xe chạy sau xe tôi cũng đang lao xuống vùn vụt. Đúng lúc đó thì từ phía đoạn đường khuất sau khúc quẹo vang lên nhiều tiếng súng xen lẫn mấy tiếng nổ lớn. Linh tính cho tôi biết là lại có chuyện rồi. Tôi gọi máy ra lệnh cho Chuẩn Ủy Mậu cho xe tạt vào ven đường đậu lại, rồi cho con cái nhảy xuống chiếm ngay mấy triền đồi ở bên phải con đường. Tất cả đoàn xe vội vã tạt vào lề phải con đường và lính tráng vội vàng nhảy xuống xe

bố trí.

Tôi gọi máy cho 2 ĐĐ 31 và ĐĐ 32 mấy lần mà không ai trả lời. Chạy lại chỗ xe jeep của Th/Tá Cần và thấy ông Cần lúc ấy cũng đang xăm xăm đi về phía tôi, tôi nói,

- “*Chắc là Việt Cộng nó chơi 2 thằng 31 và 32 rồi.*”

Tôi hét gọi trung đội truyền tin của TĐ và bảo họ dựng ngay cột thu phát sóng 292 để liên lạc.

Thực may mắn, ngay khi vừa gọi là có tiếng Tr/Úy Châu, ĐĐT/ ĐĐ32, trả lời liền. Anh Châu cho biết VC từ bên trái đường nhào ra bắn vào mấy chiếc xe Pháo Binh. Còn đưa con đầu của anh còn cách xe Pháo Binh khoảng 200m nên kịp thắng lại và xuống xe kịp thời bắn trả. Chỉ có một hạ sĩ của ĐĐ30 mang khẩu 57mm tăng phái cho ĐĐ32 bị thương nhẹ. Các đứa con còn lại của anh cũng xuống xe và theo lệnh anh tạt lên chiếm được triền đồi ở hai bên đường và đang phản công bọc hông địch.

Anh xin tôi cho Pháo Binh bắn ngay vào khu vực sát phía Nam của khúc cong vì VC còn nhiều ở đó. Tôi trấn an Châu là sẽ xin Pháo Binh ở Dakto và Tân Cảnh tác xạ ngay và toàn bộ TĐ sẽ quay lại với anh ngay. Trong khi Tr/Úy Lê Hồng và Tiền sát viên TĐ làm việc, Th/Tá Cần báo tin này cho Chiến đoàn, đồng thời cho lệnh TĐ gấp rút theo triền đồi phía Tây con lộ để quay lại khu vực địch phục kích khúc đuôi của TĐ. Ông cũng cho lệnh đoàn quân xa chạy xe không thắng về Tân Cảnh. Pháo binh từ mạn quận Dak To bắt đầu tác xạ.

Trung Đội 2 của Chuẩn Úy Mậu gần như chạy trên triền đồi phía trái con đường. Các ĐĐ khác bám theo ĐĐ34 cũng đi như chạy vì nóng lòng quay lại tiếp trợ ĐĐ32. Khi ĐĐ 34 tới đỉnh đồi ngay sát con đường ở phía Bắc Dak Rosa và còn cách cuối khúc cong độ 200m thì qua hệ thống truyền tin nội bộ của ĐĐ32 tôi nghe tiếng Tr/Úy Châu đang ra lệnh cho các trung đội trưởng xử dụng hỏa lực cơ hữu bắn xối xả xuống đám VC đang bu quanh mấy chiếc xe của Pháo Binh nằm trên

đường để lực lợi chiến lợi phẩm. Tôi gọi mấy báo cho anh Châu biết là TĐ gần tới chỗ anh rồi. Châu cho biết Pháo Binh bắn rất tốt và cho biết VC đang hỗn loạn trên đường và có vẻ đang muốn rút chạy.

Thấy thế tôi cho lệnh Châu cho toàn bộ ĐĐ anh xung phong tấn công địch ngay. Hơn một phút sau tiếng súng của ta vang rền. Sợ đạn pháo binh tản mát có thể gây nguy hại cho ĐĐ 32, tôi bảo tiền sát viên pháo binh đi theo BCH/TĐ chuyển tác xạ cách phía Nam con đường 500m. Đúng lúc đó, Tr/Úy Châu báo cho BCH/TĐ là VC tháo chạy vào trong khe núi phía Nam con đường, còn con cái anh đã làm chủ con đường.

Th/Tá Cần cho lệnh ĐĐ32 bố trí trên con đường để bảo vệ mấy chiếc xe, còn ông sẽ cho 2 ĐĐ 33 và 34 tiến chiếm và lục soát khu vực phía Nam con đường. Được lệnh, tôi và Chuẩn Úy Mậu dẫn ngay trung đội tiến chiếm cao điểm 880m (062-308) phía Tây Nam khúc cong rồi yểm trợ cho ĐĐ 31 của Tr/Úy Vân tiến sang chiếm cao điểm 899m (068-309) phía Đông Nam khúc cong. Chắc là địch đã rút chạy nên không gặp một tên nào.

Hậu cứ Tiểu Đoàn 3 ND

Cả hai ĐĐ cho con cái xuống lục soát các triền của 2 cao điểm này và khu vực con đường mòn nằm giữa 2 cao điểm từ con lộ chạy về phía Đông Nam. Trung Sĩ Nhất Nguyễn Văn Thê, Trung Đội Phó Trung Đội 3/34, trong khi lục soát dọc con đường mòn gọi mấy báo cho tôi biết là con cái anh chỉ nhặt được mấy cái *bông* (túi đeo lưng) còn dính máu của bọn VC vứt lại và một ít túi vải đựng gạo rang cùng mấy đôi dép

râu. Nhìn dấu dấp râu trên khoảng đất gần khe nước thì ít ra cũng cỡ hơn 30 tên VC đã chạy ngang qua đây. ĐĐ 33 cũng báo là dưới chân cao điểm 899m về phía Đông có con đường VC mới đi cỏ bị dẫm nát, song không ước tính được là cấp ĐĐ hay cấp lớn hơn vừa đi qua.

Th/Tá Cần bảo tôi dặn con cái cẩn thận vì 2 TĐ2 và 7ND vừa báo với Chiến Đoàn là cũng đang chạm súng với mấy toán VC vừa di chuyển ngang qua hướng tiến quân của 2 TĐ này. Bọn VC này sau đó đạt về hướng dãy núi Ngok Sie (141-300) nằm về phía Nam núi Ngok Wan. Th/Tá Cần bảo tôi để trung đội của Chuẩn Úy Mậu nằm lại cao điểm 880, còn tôi ra khúc đường cong gập Tr/Úy Châu để xem xét tình trạng mấy chiếc xe và mấy khẩu 105mm của pháo binh trên đường, và sau đó báo cáo tổn thất cho BCH/TĐ biết.

Tại đây Tr/Úy Châu kể lại với tôi đầy đủ diễn tiến của trận đánh. Theo lời Tr/Úy Châu thì:

- “Đoàn xe của ĐĐ tôi đang chạy sau các xe kéo các khẩu 105mm cơ hữu của PB/ND với tốc độ chậm vì phải qua một khúc quanh thật gắt, thì thành linh nghe thấy tiếng súng máy nổ ran phía trước và mấy xe kéo súng đột ngột dừng lại. Biết ngay là địch phục kích, nên tôi cho lệnh các trung đội ở mấy xe sau lập tức nhảy xuống xe, và tôi điều động ngay 2 Trung Đội 1 và 3 lập tức dàn hàng ngang xung phong ngay lên bờ dốc cao phía bên trái con đường, nơi có tiếng súng nổ. Trung Đội 4 phân tán bố trí bảo vệ các xe GMC trên, để ba lô của các quân nhân ĐĐ32 vớt lại khi xuống xe để gọn nhẹ khi tác chiến, còn Trung Đội 2 tạt về phía phải con đường để bảo vệ mặt sau lưng của ĐĐ.

Nhìn lại sau lưng tôi thấy ĐĐ 31 lúc đó cũng đã xuống hết xe và họ đang bố trí dọc hai bên đường chờ lệnh điều động của Tr/Úy Tùng, như vậy là tôi tạm thời bớt lo cho sườn trái của ĐĐ tôi.

Tiếng súng địch từ phía trái con đường vẫn bắn ra dữ dội,

có cả tiếng thượng liên và B40. Nhận thấy hỏa lực địch rất mạnh trước mặt Trung Đội 1, gần sát mấy chiếc xe kéo máy khẩu 105mm của ta, tôi liền ra lệnh cho Trung Đội 1 bắn thật rát hướng trước mặt để cho Thượng Sĩ Tông điều động Trung Đội 3 của ông ta bọc phía hông phải của địch.

Trong lúc tình hình trận chiến đang rất căng thẳng, tôi luôn luôn di chuyển dưới cái rãnh chạy dọc theo lề phải con đường để điều động con cái, nên khi anh hiệu thính viên mang máy liên lạc với TĐ lách chạy lên cho biết BCH/TĐ cần gấp, tôi bảo anh ta nói với BCH/TĐ là tôi đang bận điều động đơn vị, chờ ổn định tình hình tôi sẽ liên lạc sau. Lúc nói chuyện với niên trưởng để xin hỏa lực Pháo Binh là tình hình đã nắm vững rồi. Khi hỏa lực pháo binh rót trúng đầu bọn chúng khiến chúng la hét nhón nháo phía trước, Thượng Sĩ Tông, vốn là một HSQ giàu kinh nghiệm chiến trận, liền nhanh nhẹn đưa Trung Đội 3 đánh thọc sâu vào hông địch. Hốt hoảng, bọn chúng rối loạn bỏ tuyến chạy ngược về phía sau. Thấy thế Trung Đội 1 xông lên chiếm mấy cao địa rồi bung rộng về phía phải và phía trước cùng Trung Đội 3 truy kích đám VC đang rút chạy.

ĐĐ tôi chỉ có 3 binh sĩ bị thương nhẹ, còn địch để lại 9 xác chết. ĐĐ cũng thu được 1 B40, 1 thượng liên, 5 súng cá nhân (AK và CKC). Khi tôi lên khu vực mấy xe kéo Pháo Binh thì thấy chỉ có một khẩu 105mm bị bắn xẹp lốp và 2 xe kéo súng bị cháy, còn tài xế xe bị thương không nặng lắm.”

Lúc đó đã hơn 1700g và trời cũng đã chạng vạng tối. Tôi gọi máy cho Tr/Úy Hồng báo cáo tổn thất ta địch để anh báo cho BCH/Chiến Đoàn. Tôi cũng nhờ anh nói với cố vấn xin trực thăng tản thương của phía Mỹ cho nhanh.

Đêm nay có trăng nên cảnh vật khúc cong này trông rất nên thơ. Một chiếc “Hỏa Long” C119 đang bay vòng vòng thả hỏa châu trên khu vực của 2 TĐ 2 và 7 ND ở phía xa xa trong núi. Tôi ngồi bên vệ đường với hiệu thính viên của ĐĐ và 2 nhân

viên Ban 2 TĐ để chờ trực thăng xuống tản thương. Gần tôi, Tr/Úy Taylor đang chờ để hướng dẫn trực thăng tản thương Hoa Kỳ tới bốc các thương binh ND. Mấy anh y tá của Trung Đội Quân Y của TĐ lúc đó đang kiểm soát lại lần chót các thủ tục giấy tờ gửi theo thương binh.

Vì chỉ có mấy anh em ĐĐ 32 bị thương nhẹ, nên mấy thương binh này ngồi bên vệ đường kể lại cho mấy anh y tá nghe một cách hào hứng về cuộc phục kích của VC vừa qua, và tiểu đội họ đánh lại VC ra sao. Đang lắng nghe họ nói, tôi chợt thấy trong một bụi cây khá rậm ở phía bên kia đường cách chỗ tôi ngồi khoảng 30m, từ dưới lè đường một tên VC chui ra trên tay cầm một khẩu B40 vừa tiến lại phía chúng tôi vừa la to,

- “Em hàng, em hàng.”

Bàng hoàng chưa kịp phản ứng thì Binh Nhất Ngọc, Ban 2 TĐ, chĩa ngay súng vào tên VC và quát,

- “Hàng thì vứt súng xuống.”

Tên VC vội vứt cây B40 xuống đất và giơ hai tay lên trời. Tr/Úy Taylor cũng vội vã đứng lên chĩa khẩu CAR 18 (AR15 có gắn M79) của anh ta vào tên VC. Tôi vội ra lệnh cho tất cả thành phần đang ngồi trên đường tạt vào bên đường và bố trí dọc theo chiếc rãnh thoát nước ở vệ đường.

Gọi máy cho Tr/Úy Châu, tôi bảo Châu gửi ngay lên chỗ tôi một trung đội để giữ an ninh và lục soát lại khu này, đồng thời tôi cũng báo cho Th/Tá Cần sự việc vừa xảy ra. Hỏi tên hàng binh thì anh ta khai là thuộc ĐĐ2/TĐ4/ Tr/Đ24. Anh ta cố tình trốn lại để xin được ra chiêu hồi và cho biết đã đợi dịp này lâu rồi. Khi hỏi thêm, anh ta kể là sáng nay Thủ trưởng ĐĐ của anh ta cho biết, TĐ4 sẽ ra đây phục kích trả thù lính Dù, song đơn vị anh ta phải vừa đi vừa nấp vì sợ bị phát giác khi có quá nhiều máy bay bay trên đầu.

Khi máy “đồng chí” đi đầu tới đây chưa kịp bố trí thì xe của lính Dù đã chạy qua rồi và xe chạy mau quá. ĐĐ anh ta được

lệnh cứ nổ súng không dè còn toán lính Dù ở phía sau bắn lại rồi pháo các anh “dập” quá, nên tên “thủ trưởng” cho lệnh C của anh ta rút (C là danh từ VC dùng để gọi đơn vị cấp đại đội). Anh liền trốn lại để ra chiêu hồi.

Hỏi anh ta còn mấy quả đạn đầu đầu mà chỉ thấy khẩu B40 thôi thì anh ta nói,

- “Em sợ các anh bắn nên vứt trong bụi rồi.”

Vừa lúc trung đội của ĐĐ32 tới, tôi cho lệnh họ lục soát lại toàn bộ khu vực trước mặt, đồng thời bảo 2 nhân viên Ban 2 dẫn tên hàng binh ra chỗ bụi nó trốn hồi nãy. Quả nhiên, họ nhặt được chiếc túi đeo lưng của hắn trong có 3 quả đạn và một ít gạo rang.

Sau khi trực thăng xuống lấy thương binh cùng tên VC ra chiêu hồi, tôi dẫn Tr/Úy Châu kéo lên đóng quân tại mỏm đồi ở đầu khúc quanh và cất một toán nằm dưới đường trông chừng mấy chiếc xe nằm tại đây. Tr/Úy Vân cũng để lại một trung đội trấn giữ cao điểm 899m còn ĐĐ31 rút về nằm chung với TD. Th/Tá Cần bảo tôi kéo ĐĐ về đóng với TD, rồi sau đó tôi gặp ông để bàn bạc về kế hoạch cho ngày mai.

Trước khi rời địa điểm tản thương để lên đồi gặp ông Cần, tôi thấy một xấp bản đồ hành quân nằm dưới chiếc rãnh bên vệ đường. Nhặt lên thì là bản đồ của Tr/Úy Taylor vứt đấy, khi liên lạc truyền tin hướng dẫn trực thăng tản thương Hoa Kỳ, chắc do hấp tấp khi leo vội lên đồi mà đánh rơi. Tôi bèn tiện tay bỏ vào túi quần trận và leo lên đồi.

Qua mấy ngày hành quân tôi thấy ông Cần có vẻ tin tưởng tôi nên khi tôi đề nghị, ngày mai sau khi trưởng đoàn xe lên để lo kéo mấy chiếc xe hư về, thì TD nên lợi bộ về Tân Cảnh cho an toàn hơn thì ông chịu liền. Chào ông Cần rồi tôi quay về lều poncho để đi ngủ, thì nhìn thấy Trung úy Taylor đang đứng đợi.

Về mặt lo lắng, ông ta nhờ tôi gọi toán binh sĩ của ĐĐ 32 nằm dưới đường tìm hộ ông ta xấp bản đồ thất lạc, vì nếu

sớm, một tên trinh sát nấp đầu đó đã ném khói tím để thông báo cho đồng bọn biết để di chuyển cấp tốc tới khu vực dự trừ. Đơn vị đầu của chúng tới nơi thì hơn 2/3 đoàn xe đã qua rồi nên chúng buộc phải nổ súng và cuộc phục kích thất bại.

Hơn 0800g thì ông Trưởng Đoàn xe từ Tân Cảnh đi chiếc Dodge 4×4 với một chiếc xe có cần trục tới nơi. Khoảng 0900g thì mấy chiếc xe hư và khẩu 105mm bị xẹp lốp cùng mấy chiếc xe chở ĐĐ32 còn tốt rời khu vực. TĐ bắt đầu di hành chiến thuật về Tân Cảnh.

TĐ về tới căn cứ 42 lúc gần 1200g. Tại đây tôi gặp Tr/Úy Nguyễn Hải, Trưởng ban I của Trung Đoàn 42, một người bạn cùng khóa.

Tại BCH/CĐ, Tr/Úy Lã Quý Trang SQ Ban 3 CĐ cho tôi biết từ xế trưa ngày 18/11/67, hai Tướng Thiệu và Kỳ đều hiện diện tại Tân Cảnh để thị sát tình hình, và trực tiếp hối thúc chiến đoàn mau kết thúc trận đánh để mau chóng làm chủ ngọn núi Ngok Wan. Khoảng 1500g thêm một đám báo chí tới phỏng vấn về trận phản phục kích vừa qua của TĐ. Lấy cớ mệt tôi đùn hết cho Tr/Úy Lê Hồng trả lời, rồi tới nhờ anh Hải lái xe jeep chở ra thị xã Tân Cảnh để uống mấy lon bia và thăm dân cho biết sự tình. Tối đó, tôi được Th/Tá Cần cho biết là TĐ3ND sáng mai sẽ được không vận về Sài Gòn nghỉ dưỡng quân.

Ngày 22/11/1967: Khoảng 06:00g đang uống ly cà phê đầu ngày thì Tr/Úy Taylor, người cố vấn thường hay được chỉ định đi với tôi, mò đến. Ông ta hớn hờ báo tin là TĐ2 thuộc trung đoàn 8 của Lữ đoàn 173ND Mỹ đã chiếm được đồi 875 lúc 1130g đêm qua. Tuy thiệt hại cũng khá (theo phía Mỹ là 124 tử thương và 347 bị thương) song Trung Đoàn này cũng đã đánh cho VC phải bỏ chạy. Sau hơn 2 ngày liên tục tấn công, họ đã khiến VC bị tổn thất rất nặng (khoảng 1400 tử thương).

Tôi chợt nghĩ có thể anh cố vấn này, trước khi được đưa sang làm cố vấn cho các đơn vị nhảy dù VN, hẳn đã từng phục

vụ trong Lữ đoàn 173 Nhảy Dù Hoa Kỳ, cho nên hẳn theo dõi các trận đánh của đơn vị cũ của hắn rất kỹ. Cũng có thể ông ta không phục vụ đơn vị LĐ173ND mà chỉ ở dưới bóng cờ của SĐ101ND hay của SĐ 82 ND. Ông cũng vì niềm tự hào về binh chủng ND nói riêng và về quân đội Hoa Kỳ nói chung mà ông ta cho tôi biết tin chiến thắng này của Lữ đoàn 173ND Hoa Kỳ.

Tôi siết tay Tr/Úy Taylor và ngỏ lời chúc mừng chiến thắng đêm qua của Lữ đoàn 173 ND. Tôi nhận thấy anh ta tỏ vẻ rất vui thích trước lời khen tặng này.

Khoảng 09:30g, TĐ3 ND được không vận bằng C130 về Sài Gòn nghỉ dưỡng quân.

Bắc California, ngày 14 tháng 11 năm 2010

Ghi chú:

*Rabbits v Lions: mẫu báo cáo để đính kèm.

** Đại Úy Wayne Andrews đã giải ngũ khá lâu với cấp bậc sau cùng là trung tá. Hiện nay, ông đang sống tại thành phố Columbus thuộc tiểu bang Georgia.

*** Trung Úy Wesley B Jr. Taylor cũng đã giải ngũ với cấp bậc sau cùng là chuẩn tướng. Hiện nay ông đang sống ở thành phố Lexington thuộc tiểu bang Virginia.